

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 12 Σεπτεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 41

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Πῆρα ἔ-
ναν τέτοιο τρόπο μήπως μοῦ πνιγό-
ταν ἡ κούκλα μου.

Ὑστερα ἀπὸ τίς τυπικὲς αὐτὲς συ-
στάσεις, τὰ δυὸ παιδιὰ ἀρχίσαν νὰ
κουδεντιάξουν ἐλεύθερα. Ἡ Κά-
τια ὑπέβαλε σὲ συστηματικὴ ἀνά-
κριση τὸν συνταξιδιώ-
τη της.

— Ἦρθατε γῆθες
βράδυ, εἶπε, τὴν ὥ-
ρα ποὺ ἐγὼ κοιμέ-
μουν. Δὲν σὰς πῆρα
εἶδῃση. Μόνος σὰς τα-
ξιδεύετε;

— Ὁχι, μαζί με
τὴ μαμά. Πᾶμε νὰ
συναντήσουμε τὸν πα-
τέρα μου, τὸν ταγμα-
τάρχη Ὁ Ντόνοβαν
ποὺ ὑπηρετεῖ στὴν
φρουρὰ τῆς Ἀγίας
Ἑλένης.

Ἀκούγοντας αὐτὴ
τὴ λέξη, ἡ Κάτια τι-
νάχτηκε ἐλαφρότητα, ἀλλὰ δὲν μί-
λησε.

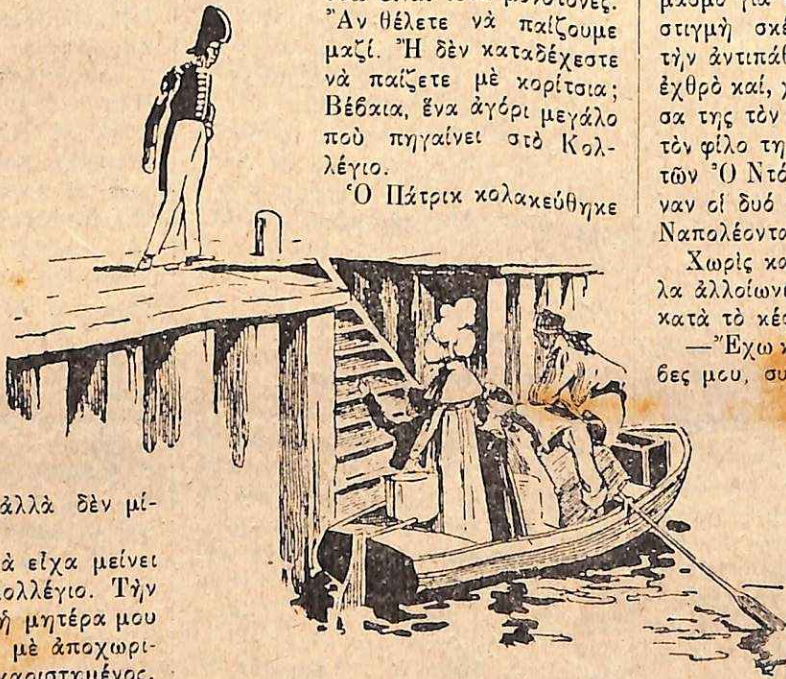
— Ἐγὼ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα μείνει
στὸ Γιβραλτάρ, στὸ κολλέγιο. Τὴν
τελευταία ἡμῶς στιγμὴ ἡ μητέρα μου
δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ με ἀποχωρι-
σθῇ. Ἀ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.
Ἔτσι θὰ συνειθίσω στὰ μακρινὰ τα-
ξίδια.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ σῶπασε καὶ κοί-
ταξε τὴν συνομιλήτριά του. Δὲν τῆς
μίλησε ὅμως καὶ οὔτε τῆς ζήτησε
καμμιά πληροφορία γιὰ τὸ ταξίδι
της. Ὅπως ὅλοι τῆς φυλῆς του, ἡ-
ταν διακριτικός.

Ὅσο ἡ Κάτια ἔκρινε πῶς ἦταν
ἀπαραίτητο νὰ τοῦ δώσῃ καὶ αὐτὴ
μερικὲς ἐξηγήσεις.

— Ἐγὼ πηγαίνω στὸ Ἀκρωτήριο
τῆς Καλῆς Ἑλπίδος μαζί με τὸν πα-
τέρα μου, εἶπε. Θὰ βγοῦμε καὶ μεῖς
στὴν Ἀγία Ἑλένη καὶ ἴσως νὰ μεί-
νουμε ἐκεῖ μερικὲς ἡμέρες, γιὰτὶ κα-
θὼς μᾶς εἶπαν τὸ καράβι ἔχει νὰ
βγάλῃ ἐκεῖ ἐμπορεύματα. Χαίρουμαι
πολὺ ποὺ σὰς γινώρισα. Οἱ ἡμέρες
ἐδῶ εἶναι τόσο μονότονες.
Ἄν θέλετε νὰ παίξουμε
μαζί. Ἡ δὲν καταδέχεστε
νὰ παίξετε με κορίτσια;
Βέβαια, ἓνα ἀγόρι μεγάλο
ποὺ πηγαίνει στὸ Κολ-
λέγιο.

Ὁ Πάτρις κολακεύθηκε

Ἡ βάρκα εἶχε φθάσει στὴν
ἀποβάθρα.

ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια. Ὡς τότε δὲν
τοῦ ἄρρεσε καθόλου νὰ κάνῃ παρέα
με τὰ κορίτσια. Μὲ τὸ παραμικρὸ
κἀκίωναν κι' ἀρχίζαν τὰ κλάμματα.
Ἀλλὰ ἡ Κατερίνα Ἰβάνοβνα φαινό-
ταν πολὺ διαφορετικὴ καὶ ἐξυπνὴ
ἦταν καὶ πολὺ χαριτωμένη.

— Εἰσθε Ἀγγλὸς ἀπὸ τίς Βόρειες

ἢ ἀπὸ τίς Νότιες ἐπαρχίες; συνέχισε
ἡ Κάτια τὸ ἐρωτηματολόγιο.

Ὁ Πάτρις διεμαρτυρήθηκε ζωηρὰ:

— Εἶμαι Ἴρλανδός! εἶπε με κα-
μάρι. Οἱ πρόγονοί μου ἄλλοτε βασί-
λευαν στὴν Ἴρλανδία. Ὁ Κρόμμελλ
τοὺς κατέτρεξε καὶ τοὺς πῆρε ὅλα
τοὺς τ' ἀγαθὰ. Τοὺς μισῶ, τοὺς κα-
τακτητὲς!

Τὰ γαλανὰ του μάτια, τὰ τόσο γε-
λαστά, πετοῦσαν τώρα ἀστραπές. Ἡ
Κάτια ἐνοιωσε μέσα της βαθὺ θαυ-
μασμὸ γιὰ τὸν συνομιλήτῃ της. Στὴ
στιγμὴ σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ
τὴν ἀντιπάθεια αὐτὴν γιὰ τὸν κοινὸν
ἐχθρὸ καί, χωρὶς δισταγμὸ, ἔκανε μέ-
σα της τὸν ὅρκον νὰ ἀποκαταστήσῃ
τὸν φίλον της τὸν Πάτρις στὸν θρόνον
τῶν Ὁ Ντόνοβαν, μόνις θὰ κατάφερ-
ναν αἱ δυὸ τους νὰ ἐλευθερώσουν τὸν
Ναπολέοντα.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ἡ μικρού-
λα ἀλλοίωσε τὴν ὄψιν τῆς Εὐρώπης
κατὰ τὸ κέφι της.

— Ἐχω καὶ γαλλικὸ αἷμα στὶς φλέ-
βες μου, συνέχισε ὁ μικρός. Ἡ μη-
τέρα μου εἶναι κόρη
ἐνὸς ἐξόριστου Γάλ-
λου ἀριστοκράτη. Ἐ-
χω συγγενεῖς στὴ
Γαλλία.

— Ὁ, μὰ κι' ἐγὼ.

Ὁ νοῦ...

Λίγο ἔλειψε νὰ πῇ
«ὁ νοῦνός μου», ἀλλὰ
πρόφτασε νὰ συγκρα-
τηθῇ.

— Ὁ πατέρας μου
κι' ἐγὼ μένομε ἐκεῖ
καὶ τὴν ἀγαποῦμε

πολὺ τὴ Γαλλία. Ἐχομε φύγει ἀπὸ
τὴ Ρωσία τώρα καὶ τρία χρόνια.

Γιὰ λίγα λεπτά ἔμειναν σιωπηλοί.
Ὑστερα ἡ μικρούλα ἀλλάξε κου-
βέντα.

— Εἶναι ὁμορφα στὴν Ἀγία Ἑ-
λένη; ρώτησε. Θὰ περνᾶτε εὐχάρι-
στα ἐκεῖ;

— Δεν πιστεύω. Όπως μάς γράφει ο πατέρας, είναι ένα μέρος άπαιστο, έρημο, ξερό και άθυγιεινό. Δεν ήθελε να επιτρέψει στη μητέρα μου να πάει να τον συναντήσει, μα εκείνη δεν έννοοσε να τον άρνηση μόνο του.

— Τόσο φρικτά λοιπόν είναι! Έκανε ή Κάτια χλωμιάζοντας. «Ω, γιατί διάλεξαν λοιπόν αυτό το νησί για να κρατήσουν εξόριστο τον Αυτοκράτορα Ναπολέοντα. Τέτοιοι άπαιστοί δήμιοι λοιπόν είναι οι Άγγλοι;

— Όχι: όλοι, την διόρθωσε ο Πάτρικ. Πολλοί ήθελαν να διαμαρτυρηθούν γι' αυτό το πράγμα, αλλά ο στρατηγός Βοναπάρτης ήταν πολύ επικίνδυνος έχθρας για τη χώρα. Κατάλαβαν λοιπόν πώς δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Η Κάτια έτοιμάστηκε να εκδηλώσει την άγανάκτησή της, αλλά θυμήθηκε το ρόλο της και δάγκασε τη γλώσσα της. «Ως την ώρα που χτύπησε το κουδούνι για το μεσημεριανό γεύμα, τα δυο παιδιά συνομιλούσαν μεταξύ τους εύθυμα για ένα σωρό πράγματα—πράγματα που τα ένδιέφεραν—και στο τέλος έγιναν πρώτοι φίλοι.

Το μεσημέρι κατέβηκαν μαζί στο σαλόνι. Ο Πάτρικ σύστησε τη μικρή του φίλη στη μητέρα του, μια χαριτωμένη κυρία, εξαιρετικά γλυκιά κι ευγενική. Η Κάτια γοητεύθηκε από την καλοσύνη της και τη λεπτότητά της. Από το άλλο μέρος, ή λαιδη Ό Ντόνοβαν βρήκε το κοριτσάκι άληθινά γοητευτικό και πολύ καλοσυναιρέμένο.

Ο δόθον Λιθουανός έμπορος της έκανε την έντύπωση ενός μεταμριεσμένου ευπατρίδη αυτή τη σκέψη της όμως την κράτησε για τον έαυτό της.

Από τη στιγμή εκείνη το ταξίδι έγινε για την Κάτια άκόμη πιο εύχρηστο. Έπιασαν στη Μεδέρα όπου τα δυο παιδιά κατέβηκαν μαζί με τον Βερεζίνα και επισκέφθηκαν την πόλη. Έστερα, νέος σταθμός στις Καναρίους νήσους. Τούτη τη φορά ή λαιδη Ό Ντόνοβαν συνώδευσε τα δυο παιδιά για να επισκεφθούν τ' άγιοθέατα.

Μα σέ λίγο το ταξίδι έπαψε να είναι τόσο τερπνό: άπεναντίας γνώρισαν και τέπαραίτητα δυσάρεστα. Έστερα από μια άφόρητη νηνεμία που τους κράτησε επί ήμέρες, τους έπιασε στόν κόλπο της Γουένεας μια τρικυμία φοβερή που τους έβαλε σέ μεγάλο κίνδυνο. Τέλος πέρασε κι αυτή και ξανάρχισε ή μονοτονία. Οι ήμέρες περνούσαν παρόμοιες ή μια

μέ την άλλη, ως τη στιγμή που το καράβι έφθασε στη γραμμή του Ίσημερινού.

Το γεγονός αυτό το γιορτάζουν πάντα οι ναυτικοί μ' εξαιρετική έπισημότητα. Από το πρώτο δλόκληρο το πλοίο ήταν άνω κάτω. Σύμφωνα με το παλαιότατο έθιμο, το καράβι την ήμέρα εκείνη άνηκε στούς ναύτες που είχαν το δικαίωμα να «βαφτίσουν» τούς έπιβάτες όσοι περνούσαν για πρώτη φορά τη γραμμή. Η λαιδη Ό Ντόνοβαν που για την καλή της τύχη είχε ξανακάνει ένα μεγάλο ταξίδι, άπαλλάχθηκε από αυτό το βάπτισμα. Ο κόμης Μοντάργκ, χάρις σ' ένα γενναίο φιλοδώρημα, τη γλύτωσε μ' ένα μικρό κατάδρεγμα. Ο άτυχος όμως Βερεζίνας βουτήχθηκε δλόκληρος θέλοντας και μή σ' ένα βουτοί γεμάτο νερό της θάλασσας κι έτσι έλαβε πραγματικά το βάπτισμα του Ίσημερινού. Με δυσκολία κατάφερε να βγει σιάζοντας από τα μαλλιά ως τα πόδια, βρίζοντας και βλαστημώντας την διαβολομένη αυτή συνήθεια, ενώ οι άλλοι είχαν ξελιγωθεί στα γέλια. Της Κάτιας, σάν δεσποινίς που ήταν, δεν της έδρεξαν παρά μόνο τα μαλλιά με λίγο άνθόνερο, κι' όσο για τον Πάτρικ, αυτός άντιμετώπισε στωικά την τύχη του. Το βρετανικό του φλέγμα και το καλό του κέφι τον βόήθησαν να υπομείνει γελαστός όλα τα δυσάρεστα.

Τέλος ένα πρωί, καθώς ή Κάτια είχε πιά άπελπισθεί πώς θα άντίκρυζαν ποτέ τον ένδοξο βράχο, ο ναύτης ψηλά από την κόψη φώναξε: «Ίη»!

Αντίκρυ τούς ξεπρόβαινε ή Άγία Έλένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η Κάτια αποβ.βάζεται

Η Κάτια, ξεπλωμένη στη στενή κουκέτα της, στριγκύριζε χωρίς να βρίσκει ήσυχία. Σέ λίγο ή «Ίερή Συμμαχία» θά έμπαινε μέσα στο λιμάνι. Μα ή συγκίνηση είχε άρρωστήσει την μικρούλα. Της είχε κοπεί ή όρεξη, την είχε πιάσει άπνία και της είχε μπει και λίγος πυρετός. Ο κόμης άνησυχούσε πολύ. Ο Βερεζίνας κάθε τόσο περνούσε το κεφάλι του από την πόρτα της καμπίνας. Κι' οι δυο τούς είχαν τώρα μετανοώσει πικρά που άγνηκαν τόσο υποχωρητικοί. Η μικρούλα έτσι κι' άλλοιώς τούς παρουσίαζε δυσκολίες στην άποστολή τους. Άν άρρώσταινε, τί θ' άπόκιναν μαζί της;

Εύτυχώς ή λαιδη Ό Ντόνοβαν είχε μια σπουδαία έμπνευση.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ (ΦΑΡΣΑ)

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Σκηνή 3.

(Μπαίνει ο Κλειδαράκης κρατώντας σ'ό χέρι ένα τσουνάλι).

Κλειδ.—Σ'ό τραπέζι! Όρίστε τά φασούλια, έτοιμα! Νά μου πείτε άν τά βρίσκετε καλά, κ. Παστρίκοχέρη. Πώς; (Κοιτάζει παντού γύρω του). Πού είναι ο Παστρίκοχέρης; Έ, Παστρίκοχέρη! Άφησε τ' άστειά, σέ παρακαλώ. Μου κρύφτηκες, μα θά σέ βρω, έννοια σου! Τό ξερω, κάτω απ' το κρεβάτι είσαι. (Σκύφτει). Όχι; Θάσαι λοιπόν πίσω απ' τη στάμνα. Ούτε! Πίσω απ' το καρβέλι. Ούτε! Ά, μα αυτό πάει πολύ! Που πήγε; (Σ'ό άκροατήριο). Ποιός είναι ο ευγενικός κύριος που θά μου πη που κρύφτηκε; Είμαι βέβαιος που σεις τό ξέρετε! Κάτι μου λέει μέσα μου που τον είδατε να φύγει. Μήπως απ' το παράθυρο; Όχι, γιατί δεν άνοίγει. Μήπως μέσα απ' τούς τοίχους; Όχι, γιατί δεν έχουν καμιά τρύπα. Μήπως από την πόρτα; Ό, δυστυχία!... Απομόνησα να την κλειδώσω. Τί θά κάμω τώρα; Έγώ ο ξακουσμένος κλειδαράς Κλειδαράκης νά φήσω να μου πετάξει το πουλί μέσ' απ' τα χέρια!... Έεε, έεε!... Παστρίκοχέρη! Μικρέ μου Παστρίκοχέρη! Πολυαγαπημένο μου. Παστρίκοχέρη! Γύρισε γρήγορα! Γύρισε, σέ παρακαλώ, άλλοιώς θά με βάλουν έμένα στη θέση σου και θάχω να τρώω καθημέρα φασούλια! (Έμπιστευτικά σ'ό άκροατήριο). Που νά ξερε πώς δεν τούθαλα μέσα το βούτυρο!

(Τρεις χτύποι άκούγονται στην πόρτα: «Τούκ! τούκ! τούκ!» Ο Κλειδαρ. άφίνει το τσουνάλι σ'ό τραπέζι).

Κλειδ., τρέχοντας.—Νά τος! Αυτός είναι! Είναι ο μικρός μου ο Παστρίκοχέρης που γυρίζει πίσω για να μ'ή βάλει σέ μελεάδες τον καλό του τον Κλειδαράκη!... Έμπά μέσα, καλέ!... Άσε τίς τσιριμιόνιες και τά χτυπήματα! Έλα να σέ σφίξω στην άγκαλιά μου, πολυαγαπητέ, μένε μου λωποδυτάκο! (Όρμάει ν' άγκαλιάσει τον... άστυνόμο, που μπαίνει και χτυπάνε τίς μύτες τούς).

Σκηνή 4.

Κλειδ.—Όχι! ή μύτη μου!

Ο Άστυνόμος.—Όχι! ή μύτη μου!

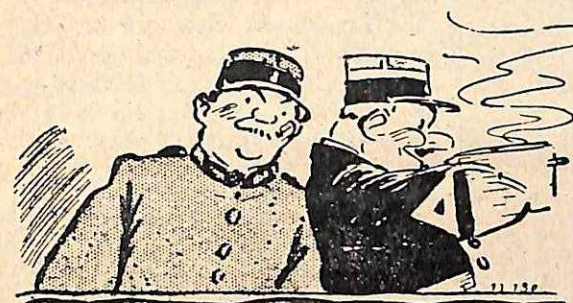
Κλειδ.—Είναι ο κυρ- Άστυνόμος!

Άστυν.—Μάλιστα, ο κυρ Άστυνόμος. Κι' έχεις και τό θράσος να τον κράζεις λωποδύτη!

Κλειδ.—Νά κράζω τον κυρ Άστυνόμο λωποδύτη, έγώ; Έγώ;...

Άστυν.—Άκούς εκεί! Νά μου πηδές σ'ό λαιμό και να μου λές «Πολυαγαπημένο μου λωποδυτάκο».

Κλειδ.—Έλα, Χριστέ και Παναγία! Δεν έπερίμενα του λόγου σου. Νόμισα πώς ήταν ο φυλακισμένος μου ο Παστρίκοχέρης.

«Τί έσοχη φασουλάδα!» (Σελ 435)

Άστυν.—Ο Παστρίκοχέρης; Περίμενε τον όσο θές! Μόλις τώρα τον είδα που τόκοβε λάσπη!

Κλειδ.—Τόν είδες;

Άστυν.—Όπως σέ βλέπω και με βλέπεις.

Κλειδ.—Και δεν τον έπιανες; Άστυν.—Τό σκέφτηκα μια στιγμή, μα είπα πώς θάταν καλύτερα νάρθω πρώτα να σέ είδοποιήσω.

Κλειδ.—Τό καλύτερο που θάκανες ήταν να τον πάρης καταπόδι. Πώς κάθεται και τον βλέπεις να φύγει με σταυρωμένα τά χέρια άντις να τον άρπάξης απ' το γιακά;... Άστυνόμος να σου πετύχη!

Άστυν.—Και του λόγου σου δεσμοφύλακας μια φορά!

Κλειδ.—Και τώρα πώς θά τον ξαναπιάσουμε;

Άστυν.—Μήν τά παίρνεις τόσο τραγικά, Κλειδαράκη. Άφησε να φορέσω τίς μπότες μου, και στόν φέρνω πίσω όπου να πηξέ άμην. Μόνο, τό κακό είναι, που δυστυχώς...

Κλειδ.—Πάλι δυστυχώς! Τί δυστυχώς;

Άστυν.—Νά, στο στομάχι μου!... Με πονάει! Είναι μεσημέρι και πεινώ... Ό! λά! λά! Πώς πεινώ! Κι' όταν πεινώ έγώ, δεν μπορώ να κουνήσω το δαχτυλάκι μου.

Κλειδ.—Έλα, τυχερός είσαι! Νά ένα πιάτο μυρωδάτα φασούλια. Φασούλια με βούτυρο μέσα...

Άστυν.—Φασούλια; Και νά ξερες πώς μ' άρέσουνε!... Για δός μου τα λοιπόν.

(Πλησιάζει το τραπέζι και μέσα

σέ λίγα δευτερόλεπτα άδειάζει το τσουνάλι).

Άστυν.—Άχ, τί ώραία, τί έξοχη φασουλάδα!

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Η Σκηνή παριστάνει δρόμο)

Σκηνή 1.

Παστρίκοχέρης.—Ζήτω ή έλευθερία!... Τί ώραία που είναι ν' άναπνέη κανείς τον καθαρόν άέρα, κάτω απ' το γαλάζιον ουρανό! Άπ' την ώρα που τόσκασα απ' τη φυλακή, διαρκώς περπατώ. Τό κακό είναι που ο άέρας της έλευθερίας σου άνοίγει την όρεξη... Κι' έχω μια πείνα, μια διαβολομένη πείνα, που θάτρωγα και τίς μπότες του κυρ- Άστυνόμου!...

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

(Ένόσω μιλεί ο Παστρίκοχέρης, ο Άστυνόμος μπαίνει σ'ή σκηνή και στέκεται από πίσω του).

— Πές μου σύ, του είπα μια μέρα. Τί θέλεις να σου κάμω, Άλφρεδάκο μου; τί θά σου έδινε μια μεγάλη ευχαρίστηση;

— Να μάφήσης να κόψω σύρριζα τά μαλλιά της Γαλαζούλας! μου άποκοίθηκε.

Έφριξα.

— Τί έλεες, κακόπαιδο; Αυτό θά σου έδινε μια μεγάλη ευχαρίστηση;

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΔΕΣ;

Είδες, κόσμε, πού σ' άρέσει
Τό βαρύ τ' άσφοδείλι
Μέσ' τού κάμπου τά μαύρα
Τά γαλήνια νερά,
Πού σ' άρέσει ή θλίψη,
Πού σ' άρέσει τό δελτί,
Κι' όπου κλαίς τό όνειρά σου
Μέ σπασμένα φτερά;

Είδες τάχα ποτέ σου
Έναν ήλιο νά βγαίνει,
Σέ βαμμένες κορφοβίλες
Σέ πελάγη χαράς
Σέ μιά δόλοφωτη ράχη
Μέ μυρτιάς άνθισμένη
Πού θυμάρια και έλάτους
Ζωντανεύει ό βοριάς;

Είδες τάχα ποτέ σου
Δυό πουλάκια νά σμίγουν,
Σ' έναν ύμνο στην πλάση
Και στό φώς τού Θεού,
Κι' έχεις νοιώσει τά χείλη
Διπασμένα ν' άνοιγουν
Μέ τή χάρη τής νεότητος
Στά φίλιά τ' ούρανού;

Άμα δής κι' άμα νοιώσης
Τούτο τ' άγνωστο θάμμα
Κι' άμα γίνης πουλάκι
Στόν άγέρα τ' άπείρου,
Δέν ποδάς πιά σκοτάδια
Δέ σ' άρέσει τό κλάμμα
Τραγουδάς και τά βράδια
Μέσ' τή γλύκα τ' όνειρου...

Τζιτζίκι [Α]

ΠΑΛΗΝ

Τί πλήξη πού μέ πιάνει, άδελφέ, σάν,
καθισμένος σέ μιά πέτρα κάτω άπ' τή
γέφυρά μας έλιά, άκούω τώρα πού ό
ήλιος γέρνει κει στη θάλασσα νά δύση,
τό τρυζόνι νά τραγουδά.
Τί μονότονη φωνή, Θεέ μου!, τρι-
τοί, τριτοί, και νάσαι μόνος σάν έμέ δώ
κάτω στην έξοχή!...

Γύρω σου ήσυχία, ήσυχία βαθεία...
Τζεράκι, πού άπ' τού πρωί φύσαγε κάπου-
κάπου, έχει πάψει κι' αυτό. 'Ησυχία.
'Ω! πόσο δέν μ' άρέσει αυτή ή λέξη!
Και τώρα ή μέρα τελειώνει. Νά! ό
ήλιος βαδίζει στη θάλασσα, σέ λίγο
θά χαθή και μόνο οι κόκκινες άχτίδες
του θά μένουν...

'Η νύχτα. Νάτη φτερουγίζει έδω κοντά
μου, έφθασε. Άρχίζει νά δροσίξη, ένα
αεράκι βραδυνο, άπ' τή θάλασσα φυσά.
Μερικά άστρα φανήκαν στόν ούρανό
θόλο π' όλοένα σκοτεινιάζει. Κι' όλο-
ένα ξεπροβαίνουν νέα, σάν γιά νά πιούν
τη δροσιά τής νύχτας. Και τό τριζόνι
τραγουδά μέ δύναμη Τριτοί, τριτοί.

'Ω! τί πλήξη πού μέ πιάνει τέτοιες
ώρες, άδελφέ!...

Πάν [Β]

Ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ

Άπόγευμα. Καθόμουνα στό δωμά-
τιό μου και μελετούσα. Είμαι παραιο-
νός των καλοκαιρινών εξετάσεων και
όπως όλοι έσαι κι' εγώ ζούσα εκείνες
τις ώρες μόνον γιά τή μελέτη. Όλη
μου ή προσοχή είναι περιορισμένη σ' ό
δωμάτιό μου, στό τραπέζι μου, στό βι-
βλία μου. Πέρασαν πολλές ώρες και ή
κούραση άρχισε νά άφίνη άπάνω μου
τά πρώτα της σημάδια. Τά μάτια κο-
κίνισαν τό μυαλό μου σακατέησε—ναί
σταμάτησε, δέν ένοιωθε αυτά πού έ-
λεγε τό στόμα μου. Έκρινα καλό νά
ξεκουρασθώ. Σηκώθηκα και στάθη-
κα στό άνοιχτό παράθυρο. Ό Θεός
λές και ήθελε νά μέ άνταμοίψη γιά
τόν κόπο μου, μου χάρισε μιá εί-
κόνα πού δέν θά μπορούσε νά τήν
άποδώσει ούτε ό καλύτερος ζωγράφος.
Και τί είδα;

Στό άντικρινό χωράφι άνθρώπους
πολλούς, κάθε φύλου και ηλικίας πού
νόμιζες ότι κολυμπούσαν σέ μιá χρυσή
θάλασσα.

Άσφαλώς θά πηθε ότι είμαι πολύ
ζαλισμένος άπό τή μελέτη και δέν μι-
λάω σωστά. Κι' όμως έτσι είναι.

Τό χωράφι ήταν γεμάτο όμοιο σιτά-
ρι. Ό ξεπτός καλοκαιρινός ήλιος και τό
έλαφρό αεράκι τό μεταμόρφωναν σάν σέ
μιá χρυσοκυματισμένη θάλασσα. Νέοι,
γέροι, γυναίκες και παιδιά είχαν μοι-
ράσει τή δουλειά τους, τόν θερισμό.
'Άλλοι έθέρριζαν, άλλοι έκαναν δε-
μάτια, και άλλοι τά μετέφεραν στόν
τόπο τού άλωνίσματος. Καθένας εδού-
λευε σύμφωνα μέ τις δυνάμεις του. Τά
πολύ μικρά παιδιά έκαναν κι' αυτά
τή δουλειά τους, άλλα... έκοιμώντου-
σαν και άλλα έπαιζαν στό κοντινό ρυά-
κι πού τά νερά του κυλούσαν σιγά-σιγά
χαϊδεύοντας τους θάμνους πού έγε-
ραν τις κορυφές τους σ' αυτό, λές κι'
ήθελαν νά δροσιστούν πιά πολύ.

Μέσα σ' αυτό τό μεγάλο λιούρι θά
νόμιζε κανείς ότι υπέφεραν πραγματι-
κά, οι φτωχοί δουλευτάδες.

Πόσο όμως γελασμένος θά ήταν, γιά-
τί τούναντιόν στά πρόσφατα όλων αντί
τού κόπου ήταν ζωγραφισμένη ή ευχα-
ρίστηση άποτελέσματος τής χρυσής ίκανο-
ποίησης των ύστερα άπ' τό μάζεμα τού
χρυσού σιταριού.

Ζήλησα γιά μιá στιγμή και είπα:
«Δέν θά ήταν καλά νά ζούσα κι' εγώ
αυτή τή ζωή»; Άμέσως όμως έσυμ-
πλήρωσα: «Δέν θά ήταν μίπως καλ-
λίτερα νά βοηθήσω αυτούς τους φτω-
χούς γεωργούς σέ μιá πιό έπιστημονι-
κή καλλιέργεια γιά καλό τους και γιά
κίλδ τής χώρας μας»; και έξαναθή-
σα πάλι στη μελέτη, άλλ' αυτή τή φορά
μέ πιό μεγάλη όρεξη, μέ πιό μεγάλο
κέρδι.

Χαμαιλέον [Α]

ΤΙ ΕΞΥΠΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ!

Ό Πέτρος ό Νίκος και ό Παύλος
μπαιίνουν σ' ένα ζαχαροπλαστείο, και
κοιτούν πάνω σέ ένα ράφι πού είναι
άραδιασμένα μεγάλα γυάλινα βάζα γε-
μάτα κυραμέλες.

Ό Πέτρος λέει τού ζαχαροπλάστη.
— Βάλε μου σέ παρακαλώ δ.ό. δραχ-
μές άπό εκείνο τό βάζο!

Ό ζαχαροπλάστης πέρνει μιá καρέ-
κλα, άνεβαίνει, και μέ πολλήν κόπο
κατεβάζει τό βαρύ βάζο πού τού έ-
δειχνε ό Πέτρος. Άφου τού έδωσε τις
καυμαλέες πού ήθελε, ιδρώνοντας τό
ξαναβύζει στη θέση του.

— Και εγώ θέλω δυό δραχμές άπό
τις ίδιες! φωνάζει ό Νίκος.

— Μά γιατί δέν τό είπες πριν; είπε
θυμωμένος ό ζαχαροπλάστης.

— Διότι δε μέ ρώτησες.

Αχανιασμένος ξανακατεβάζει τό βά-
ζο, τού δίνει τις δυό δραχμές, και ρω-
τά τόν Παύλο:

— Μήπως θέλεις και συ δυό δραχμές
άπό τις ίδιες;

— Όχι! τού άπαντά εκείνος.

— Πολύ καλά, λέει, και ξαναεβαίνει
τό βάζο στό ράφι.

— Τί θέλεις λοιπόν; τόν ρωτά όταν
τελείωσε τήν κοπιαστική δουλειά.

— Τέσσερες δραχμές άπό τις ίδιες.
— ...

Κλέφτης τού 21 [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ φιληνάδων.

Μαρία: — Μπαρό σου, Καίτη! Τό
είπες τής Λίνας εκείνο πού σου είπα
νά μ'ήν τής τό πής.

Καίτη: — Μπά! σού τό είπε; Κι'
εγώ τής είπα νά μ'ήν σού τό πής.

Μαρία: — Νάί, μ'ήν τής τό πής,
γιατί κι' εγώ τής ύποσέθηκα νά μ'ή
σου τό πώ.

Μικρή Άγνωστη

— Μπεμπούλα, τί κοιτάς τόσην ώρα
στόν καθρέφτη;

— Τό παυράκι πού έχω στό χέρι μου.

— Ό! και δέν τό βλέπεις κι' έτσι;

— Μά κι' έσύ στόν καθρέφτη κοιτά-
ζες χτές τό σπυράκι πού έχεις στη
μύτη σου.

Έρευνήτης

— Εέρεις, Νίκο, ποιός λέγεται «μυ-
γάς»;

— Εκείνος πού χάφτει μύγες.

— Μά είναι μέ γιώτα...

— Κι' έμποδίζει αυτό νά τις χάφτη!

Α. Β. Γ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εύριπίδου
την 8 Σεπτεμβρίου 1936

Η ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ φωτογραφία τού Δει-
λινού, πού δημοσιεύθηκε στό προηγούμε-
νο φυλλάδιο, έχει τέτοια χάλια, πού θάπο-
ρήσει και σεις πώς πήρε βραβείο τέ-
τοια... μουντζούρα. Όχι, στό πρωτότυπο
ή φωτογραφία τού Δειλινού είναι ωραιό-
τατη, μέ θαυμάσιες φωτοκοιτάξεις. Δυστυ-
χώς, ή τοιγογραφία δέν μόρσσε νά τις
άποδώσει, κι' αυτός είναι ό λόγος πού τήν
είδα κι' εγώ δημοσιευμένη και... δέν τή
γνώρισα.

Πολύ καλές ό βαθμίδες σου, Συριανέ, εγώ!
«Στομφώδες» ύψος λέγεται τό ρητορικό, τό
πομπώδες, κατ' άντίθεσιν π ές τό άπλό,
τό λιτό, πού πρέπει νά μεταχειρίζεται κα-
νένας όταν γράφει κάτι πεσό—ένα διήγη-
μα π. χ.—κι' όχι ένα ρητορικό λόγο. Γε-
νικά, ό στόμφορ στη λογοτεχνία λιγοστεύει
και κάποτε έκμηδενίζει τή συγκίνηση. Πο-
λύ ένδιαφέρωνα και τάλλα πού μου γρά-
φεις. Σού έστέλλα 10 τετράδια.

Μά χαρά, Άρσενειός Νο 2, έλαβα
γράμμα σου. Άλήθεια είχες πολλόν καιρό
νά φανής. Έλαβα και τάλλα κι' έλπίζω
τώρα νά μου γράφεις συχνά. Οι Μικρές
Άγγελες έχουν αυξοντα αριθμό, μέ
γράμματα και μέ ψηφία. Τά γράμματα
είναι τό έτος, άπότουν άρχισαν νάριθμούν-
ται (Α', Β', Γ' κτλ.) και τά ψηφία είναι ό
αύξων αριθμός τής Άγγελίας. Άν κοιτά-
ξης στό πρώτο φυλλάδιο αυτού τού χρό-
νου, θά ιδής στις Μικρές Άγγελίες τούς
αριθμούς ΑΣ'—1, ΑΣ'—2, ΑΣ'—3 και
καθεξής. Σήμερα έχουμε ΑΣ'—680 και
καθεξής. Λοιπόν, όταν συναντάς σέ Μ.
Άγγελία καμιά τέτοια παραπομπή, θά
φάχνης νά βρίσκεις σέ προηγούμενο φυ-
λλάδιο τήν άλλη, πού σημαίνεται μέ τόν
αριθμό τής, κι' εκεί θά βλέπης τή διέ-
θυση, τόν διαγωνισμό ή έ,τι άλλο θέλει
νά μάθης ό δημοσιεύων τή Μ. Άγγελία.

Άρσενειός Νο 6, ά, τί πολλά—και
ωραία—μού γράφεις σήμερα, άν και σού
πνεύ ακόμα τό χεράκι. Δέν είναι άνάγκη
νά μου επιστρέψης τό φυλλάδιο εκείνο πού
κατά λάθος έλαβες και στήν παλιά σου
διεθύθυνη Χαίρω πού σού άρέσει τόσο ή
«Μικρή Ρωσίδα». Γιά τήν κατασκοπεία
έχω άλλη ιδέα. Δέν τή θεωρώ πολύ έντιμο
μέσο και δέν θαυμάζω εκείνους πού γίνον-
ται κατασκοποι, κι' άς προσφέρουν έκδού-
λευση στήν πατρίδα, κι' άς δείχνουν κά-
ποτε τό μεγαλύτερο ήρωισμό. Ό πόλεμος,
τό άναγκαίο αυτό κακό, πρέπει τουλάχισ-
το νά είναι έντιμος, παλληκαρίσιος. Η
κατασκοπεία, κατά τή γνώμη μου, τού
άφαιρει έντιμότητα. Θά πής: όλα τά
Κράτη τή μεταχειρίζονται και νικά όποιον
διαθέτει ίκανώτερος κατασκοπούς. Άλλά
τί σημαίνει; Όλα τά Κράτη έπίσης χτυ-
πούν άμαχους πληθυσμούς, γυναικόπαιδα,
και μεταχειρίζονται τά καταστρεπτικώ-
τερα όπλα. Μά είναι σωστό αυτό; Έγώ,
άπό τόν πόλεμο, άφού δέν είναι δυνατό
νά λείψω ό έθνος, άφ' ήθελα νά λείψουν οι
βομβαρδισμοί των πόλεων, όταν δέν είναι
φρούρα ή στρατόπεδα, τάφυεργόνα άέ-
φρουρα, τέλεροπλάνα πού ρίχνουν μικρόβια φο-
βερών άσθενειών, και οι κατασκοποί.

Σανσελόρ, χαίρω πολύ γιά τή γνωρι-
μία. Έκαστα πολύ καλό ή εξαδέλφη σου
νά σέ προτρέψη νά μου γράφεις και νά
γνωρισθώμε. Έγχομαι καλή έπιτυχία και
στό Δημόσιο. Έ, βέβαια, άφού έχεις νά
δώσεις μαθαύριο εξετάσεις, αυτό τό καλο-

καίρι δέν μπορούσε νά είναι τόσο ξένοια-
στο. Κάνεις και γερμανικά, ώστε πάλι
καλά πού μπορείς νά πατιάρεις μιá ώρα
τήν ήμέρα...

Βλάση Άεθαλή, σήμερα μόλις άπαν-
τώ σ' ένα καλό σου γράμμα, άπό 22 'Ιου-
λιου 1936 (και όχι βέβαια 1933, όπως γρά-
φεις άπό παραδρομή). Θά είδες τήν έγκρι-
ση τού ψευδωνύμου σου. Δέν άμυβόλλω
ότι προεβιάσθηκες και τώρα θά πής στήν
«Εκτη. Τά παιδικά σου χρόνια πλησιάζουν
νά τελειώσουν και καλά κάνεις πού θέλεις
νά χρησιμοποίησής τά λίγα πού σου μέ-
νουν, ώστε νά σού άφήσουν μιá καλή ανά-
μνηση αυτής τής περιόδου, πού είναι ή
άνοιξη τής ζωής. Και τί καλύτερη ανά-
μνηση άπό μερικά γράμματα και μερι-
κά τετράδια Μ. Μυστικών άπό Διαπλάσο-
πουλα...

Δέν ήταν άνάγκη νά ξεσπαθώσης, Ζο-
ζεφίνα Μπαϊκερ, γιά νά μου γράφης,
και χαίρω πού έπιτέλους τό κατάλαβες
γιατί ήταν καίρις νά γνωρίσω μιá τόσο
καλή και άφροισμένη φίλη πού έχω τρία
χρόνια χωρίς νά τό ξέρω! Σ' εύχαριστώ
πολύ γιά τό άγγλο, νά πούμε, αυτό ξε-
σπαθώμα και γιά τήν έκθεση πού έγραψες
γιά μένα στό σχολείο και, σάν καλύτερη,
διαδόθηκε στήν τάξη. Σέ συχαίρω και
γιά τήν έπίδοσή σου στό μαθήματα. Πραγ-
ματικώς, πολύ μικρή πηνής στήν Α' τού
Γυμνασίου, και μάλιστα μέ τόν άνώτερο
βαθμό πού δόθηκε φέτος. Φίλησέ μου και
τήν άδελφούλα πού μέ τήν ίδια άγάπη μέ
διαβάξαι.

Α, κατεργαρούλα Άττέ 'Ιράμ! είδες
πώς τό κατάλαβα τό άστείο σου; Μά ή-
ταν δυνατό νά πάρης έσύ μόνο πέντε;
Ποιός έφέρει τί μεγάλο έννιάρι—γιατί όχι
και δεκάρι;—θά φειγορρήρη στό ένδεικτικό
σου! Γέλασα και μέ τό άστείο πού έκα-
μες τής Χρυσανθής, πού ζήτησε γαλλικό
γράμμα και τής... έκοψες ένα έτοιμο
άπ' τό γαλλικό σου βιβλίο. Έννοια σου,
θά τό κατάλαβες και θά γέλασες κι' εκείνη.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τή συνδρομή τους νά τή στείλουν
τό γρηγορώτερο. Άς έχουν ύπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ό μόνος μου πόρος ή
καθυστερήση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ τό έργο μου πού ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, άλλα και μεγάλα έξοδα.

Άνθισμένη Γαζία, έχεις πολύ δικιο:
μυθιστορήματα και διηγήματα, γραμμένα
σέ σχολαστική γλώσσα, χάνουν όλη τους
οχεδόν τήν αξία. Άλλά εκείνο τόν καιρό
έτσι έγραφαν όλοι και γι' αυτό στους πα-
λιούς μου τόμους, σάν αυτόν πού διαβα-
σες, κι' ό κ. Ξερόπουλος ακόμα μετέφρα-
ζε τόν Βέρν στήν καθαρεύουσα. Μά τή
διαφορά πώς ή καθαρεύουσα του δέν ήταν
τόσο σχολαστική, και τούς διαλόγους τούς
έκρινε πάντα στήν όμιλουμένη. Γιά τό κομ-
μάτι σου δέν θυμώθαι. Άλλά όποια και
νάταν ή τύχη του, περιμένω τώρα και τό
άλλο.

Βραϊλιάνα, ωραία ή φράση σου: «ένώ
έσείς άπολαμβάνετε τή δροσιά των διαφό-
ρων έξοχών και τού... φυλλάδιό μου,
έγώ κἀθουμαι κλεισμένη γιά νά σάς τό έ-
τομάζω»... Έ, αν είναι, έχω κι' εγώ τή
δροσιά μου: είναι τά γράμματά σας. Τι
λάθη βρίσκω στό δικά σου; Κανένα! Κι'
άπορώ πώς κάνεις τέτοια έρώτηση. Σ'
εύχαριστεί γιά όσα γράφεις κι' ό κ. Φαί-

δων, πού τώρα θά ξαναρχίσω τις Έπιστο-
λές του. Νάί, τήν πρόσθετη λύση, άφού
είναι μόνο μιá, μπορείς νά τή στείλεις κι'
έτσι. Ωραία ή φωτογραφία, άλλα ξεθωρή-
δέν θά έδωγαινε τίποτα.

Άργηρες, άλήθεια, Σανθή 'Υδαίο-
πούλα, άλλα μέ άποζημιώσεις μ' ένα με-
γάλο και ωραίο γράμμα. Έλαβα και τήν
άπάντησή σου στό Διαγωνισμό Λαθών κι'
έλπίζω, ως τό τέλος τής προθεσμίας, νά
καταφέρω και κανέναν άλλον. Έχεις πολ-
λούς χαιρετισμούς άπ' όλους όσους άνα-
φέρεις. Σέ θυμούνται πάντα μέ άγάπη.

Εύχαριστώ, Άγκάθι, πού άφηρες άνα-
πάντητα τόσα γράμματα γιά νά γράψης
πρώτα σέ μένα, έλπίζω όμως πώς θά βρή-
κες ύστερα καιρό γιά νά ίκανοποιήσής τήν
Κική, τή Φούλα και τή Νίτσα... Δέν
άπαγορεύεται νά στείλεις, μαζι' μέ τήν
πεζή μετάφραση, και μιá έμμετρη. Άλλά
γιά τή Μικρή Κυριακή σέ παρακαλώ νά
περιορίσθης στις γυναίκες. Αυτός ό σκο-
πός τού διαγωνισμού τό επιβάλλει, άφού
πρόκειται νά ιδούμε τί θέλουν νά γίνουν
τά σημερινά κορίτσια και τί τά σημερινά
άγόρια. Πολύ έκλεκτά τά καλοκαιρία σου
διαβάσματα. Πραγματικώς, οι μεταφράσεις
των άρχαίων τραγικών άπό τό κ. Σάρρο
είναι λαμπρές.

Ό κ. Στ. Μαράντος, πού δέν είναι
παρά ό καλύτερος φίλος Στάμ-Κάλ., δη-
μοσίευσε μιá συλλογή ποιημάτων του μέ τόν
τίτλο «Saint-Rémi»—είναι τζονομα τού
πλοίου μέ τό όποιο ταξίδεψε κι' έμπνεύσθη-
κε. Τά μεγαλύτρια Διαπλάσοπουλα μπροσ-
νά διαβάσουν τώρα τό βιβλιαράκι—μόνο πού
δέν σημειώνει πού και πόσο πουλιέται.

Σ' άλλους δέν έχω τόπο νάπανάσω.
Σανθή Έλληνοπούλα, Φαουστίνα, Ή-
πειροτόπουλο, Μουσγγέτη Απολλών,
Όδρανέ Πολύφωτε, Άπλή Ζωή, Νε-
νέττα, καλά μου παιδιά, και τά δικά σας
ωραία γράμματα διαβάσα μέ μεγάλη ευ-
χαρίστηση, έστέλεσα τις παραγγέλεις σας
κι' εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γόρδιος Δεσμός,
ά. (ΑΚ). Σπασμένα Φτερά, ά. (Ζ). Χα-
τσεπούτ, κ. (ΜΘ). Άμενεχιμέτ, ά.
(ΣΘ) 'Ιουστινιανός, ά. (ΓΤ). Κλέφτικο
Βόλι, ά. (ΕΠ). Αφρονοσεφής 'Ολυμπιο-
νίκης ά. (ΒΧ). Διοκοβόλος, ά. (ΤΤ).
Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ά. (ΧΤ).
Κόμης Μοντάργκ. ά. (ΝΝ). Πλοίαρχος
Γράν, ά. (ΑΝ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βασι-
λίσσα τού Πόνου, κ. Γάργαρη Βρυσού-
λα, κ. Λουλουδένια 'Υπαρξίς, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους
της: Κοκινόπιπτερο (αυτό, καθώς θά
είδες, σού ένέκρινα) χαιρετώ τή μαμμά
σου, τήν παλιά Διαπλάσοπούλα! ναί, προ-
σπαθήστε νά ξαναϊδρώσετε τό Σύλλογο και
νά ιδούμε! περιμένω τις άπαντήσεις σου.)
Χιωτοπούλαν (ά, τί ωραίες και συγκινη-
τικές άναννήσεις σου! Έδωσε άφορμή νά
γράψης ή «Άδελφούλα μου»! Έδειξα τό
γράμμα σου και στόν κ. Ξερόπουλο, πού
εύχαριστήθηκε πολύ: τό «παλάτι τής Εύ-
τυχίας» πού γυρεμίσθηκε, θά τό ξαναχτί-
σης! είμαι βέβαιη... Ντένεκτιβ-Φάν-
τασμα (εύχομαι κάθε έπιτυχία: ώστε θά
σέ ιδώ και μέ τό σπαθόκι τού Δοκίμου;
τί καλά! Έλαβα όσα έστειλεις και περιμέ-
νω κι' άλλα.) Γελασίαν (έστειλα 10 τε-
τράδια περιμένω) Πάριν (κι' εγώ νομί-
ζω ότι δέν συντρέχει κανένας λόγος νά
τάλλασξης! πρέπει νά είσαι πολύ ευχαρι-
στημένος πού ήλθες τέταρτος! τό βαθμό

θα τὸν ὑψώσῃς τοῦ χρόνου) **Μίρκαν** (θα εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' εὐχαρίστω γιὰ τὰ καλά αὐτὰ λόγια ποὺ δαίχνουν τὴ μεγάλη σου ἀγάπη γράφε μου) **Σπασμένα Φτερά** (ἦταν καιροί, ὅτε ἀπὸ ἐξῆς χρόνια ποὺ ἔχεις συνδρομητής· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά) **Θαλάσσιο Ἀεράκι** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινε· ἐστὶν αὐτὸ 340 κι' περιμένω) **Μαυρομαλλοῦσαν** (τὰ ἔλαβα δὲ λα, ἐν τάξει) **Α. Χειμαριὸν** (ὥραία ἡ γελοιογραφία, θὰ τὴ δημοσιεύσω καμμιὰ φορά) **Δόνιφαν** (καλὴ ἐπιτυχία· με' γειά· δὲν ἔξρω, ἴσως γιὰτὶ ἔλειπε δ' κ. Ζώρας) **Ἀκτίνα Χαράς** (ἔλαβα εὐχαριστῶ) **Κυρίαν τοῦ Ντάνοιγ** (ἐστὶν αὐτὸ 6, γιὰτὶ καθένα ἔχει δρ. 1,30· βέβαια εἶναι ντροπὴ νὰ καθυστερῇ κανένας τετράδια!) **Κύριον τοῦ Ντάνοιγ, Φαίδρον Μπαρλάν, Δευκοπυργιώτην** κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Αὐγούστου θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Νοεμβρίου.

470. Στοιχειοτονόγραφος

Βγάξω νῖ καὶ βάξω ρῶ,
Ἀλλὰ μάταια, θαρρῶ,
Ἀνεβάζω καὶ τὸν τόνο.

Τὸ φῶς ποὺ σκορποῖς ἔχεινο
Ὅχι μόνον δὲν τὸ σβύνω,
Παρά καὶ τὸ δυναμώνω.

Βοσκαρούϊ

471. Ἀναγραμματισμός

Αὐτὸ ποὺ βλέπω πῶς νὰ τὸ πιστέψω:
Τὰ γράμματα τοῦ ἀν ἀνακατέψω,
Ἀνθρώπος ποὺ ἀμαρτίες ἔχει κάνει,
Γιὰ τὴν πατρίδα βγαίνει νὰ πεθάνῃ,
Τάγματα παίρνοντας τὰ τιμημένα.
Ποὺ βρόντηξαν καὶ στὸ Εἰκοσιένα.
Σπιθα

472. Αἴνιγμα

Ἀρσενικὸ δὲν ἔχουμε·
Τὸ θηλυκὸ εἶναι νῆσος
Περὶ ἡμῶν στὸ Αἶγατο.
Κι' ἂν πῆς γιὰ τὸ οὐδέτερο,
Μπροστά σου τῶς ἴσως—
Ἀνθος κοινὸ μὰ ὥρατο.

Γαρυφαλο

473. Φάρος

Ὁ φάρος καθέτως ὀπτικὸν
ὄργανον· αἱ ἀκτίνες του—πάν-
τοτε μὲ ἀρχικὸν τὸ ΦΙ: τὸ
διαλύον τὸ σκότος, συγγρα-
φὴς παγκοσμίου παιδικοῦ μυ-
θιστορήματος, ἐπιρῶνιμα καὶ
συνεργίης τῆς Διαπλάσεως.
Εἰς τὴν βάσιν, ὀριζοντιῶς ἄ-
νω, ἐπίρῶνιμα τόπου, κάτω
κητιτικὴ ἀντωνυμία· καθέτως
δεξιὰ εἶδος ποιήματος, ἀριστερὰ νυκτὸ
βιον πτηνὸν (εἶδος γλαυκός).
Ἰδέα τῆς Πόλεως τῶν Ὀνειρῶν

474. Κρυπτογραφικὸν

123244567 = Ἀρχ. ρωμαϊκὸν μνημεῖον
23154 = Εἶδος πλοίου
35624 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
41516 = Παιγνίδιον
54124 = Δοχεῖον
627627 = Πέλαγος
72424 = Κανόν.

475. Ἐπιγραφή

Περσεὺς
Η
Ι Ω Ν
Σ Σ Ε Ι Ε
Χ Υ Σ Ε Ν Τ Η
Βεδουίνος

476. Ἄλυσος

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις, δισύ-
λαβοι πάσαι, ἔχουν τὴν ἐξῆς ιδιότητα:
ἡ δευτέρα συλλαβὴ τῆς προηγουμένης
λέξεως μὲ τὴν πρώτῃν τῆς ἐπομένης
ἀποτελοῦν ἄλλην λέξιν:

Αἱ ἀρχικαὶ λέξεις: στοιχεῖον—θεὸς
αἰγύπτιος—γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης—ἐ-
πιπτεν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τοὺς Ἑβραίους
—ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ προκύπτουσαι διὰ τῆς ἐνώσεως
τῶν συλλαβῶν: θεά, ὄρεκτιον, πόλις
τῆς Γραφῆς, οἶκος ἱεροῦ.

(Νέον εἶδος) Ὁδὸς Βλαστὸς

477. Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Πελοπον-
νήσου:

1, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν 2, Μέγα
κράτος τῆς Εὐρώπης 3, Υἱὸς τοῦ Ἀ-
πόλλωνος 4, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς 5,
Ὀμηρικὸς βασιλεὺς 6, Θεὰ Ὀλυμπίᾳ 7,
Εὐαγγελιστής.

Ἄνθος Ἀνεμώνης

478. Γρίφος

Ι Ι Ι Ι Ι
Ι Ι Ι Ι Ι ψῦχω
ὁ Ι Ι Ι Ι Ι το πομπὸς
Ι Ι Ι Ι Ι
Κλέφτης τοῦ 21

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 26

300. Ἀδάμας (Ἀδάμ, ἄς).—301. Πά-
στρα—πάστα.—302. Πόρος Πάρος.—
303. Σφυρά—σφύρα.—304.
Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν 305-307. 1, Ὁ πό-
λος (πῶλος). 2, Ὁ
Ρ Η Τ Ω Ρ τόννος. 3, Ἡ Τη-
Α Θ Ω Σ λος (τύλος).—308.
Θ Η Ρ Κακοὺ κόρακος κα-
Ω Σ κὸν ὄν.—309. Λ Α
Ν ΤΙΝΟΙ—Β Ο Ν Α
Σ Ο Σ (κλωβός, φάρος, ἄτονος, ΚΙ-
νΑ, Ἀναστάσιος, φόνος, Αἰάς).—
310. Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσαις.—311.
Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον (οὐ, δ'
ἐν καί, νον ὑπὸ τόνοι, Λυών).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΙΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—629]

Ἀετὴ Καρδούλα, ἔπασσε λίγο ἔξω. Ὁ
Ντετεκτὶς Χ τώρα θὰ ἀρχίσῃ τρέλ-
λες!!! Τὰ περσομένα... τὰ τωρινά...
στὸ φῶτον... **Κόστα Ντίβα**

[ΛΣ'—630]

Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ μου:
Α' Βραβεῖον: **Νινούλα**, Β' Βραβεῖον:
Γιλόρια, Λοιποὺς εὐχαριστῶ. **Τζέννυ**
[ΛΣ'—631]

Κατάσκοπε 33, συγχαρητήρια! Ἀνα-
κάλυψες... ποῖος κάνει νίκου στὰ
κεραμύδια! **Γάργαρη Βρυσοῦλα**
[ΛΣ'—632]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ ἀλλήλο
γράφω ἐλληνικά καὶ γαλλικά. Δ/ς:
Φαρμακεῖον Μάνεση, Ζάκυνθον, διὰ:
Γάργαρη Βρυσοῦλα
[ΛΣ'—633]

Κύριε τοῦ Ντάνοιγ, δυστυχῶς ἀδυνα-
τῶ, λόγῳ ταξιδίου, ἀλλήλογραφῆσω
καὶ νάπαντῆσω διαγωνισμό μου.
Στέφανος τῆς Δόξης
[ΛΣ'—634]

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τὴν εἴσοδον
εἰς τὴν «ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ» τοῦ Κατασκό-
που 33, καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς εἰς
«ΤΕΤΡΑΝΑΡΙΑ».

[ΛΣ'—635]

Ἀποκαλύπτεται, ἐπὶ τέλους, ὑπὸ τῆς
«ΤΕΤΡΑΝΑΡΙΑ» ὁ ΣΑΡΠΗΔΩΝ =
ΣΚΟΡΠΟΣ. **Κατάσκοπος 33,**
**Στέφανος τῆς Δόξης, Ντετεκτὶς Φάν-
τασμα, Βασιλεὺς τοῦ Χιοῦμο**

[ΛΣ'—636]

Κύριε Σιδῶκε, παραδεχόμεθα ὅτι ἔχεις
ἄλλο ψευδώνυμο· ἀπὸ πότε ὅμως;
Ἀπὸ τότε ποὺ σὲ ἀποκαλύψαμε. Ὅσον
ἀφορᾷ τὰς ἀποκαλύψεις δεχόμεθα· περιμέ-
νομεν. Δ/ς: [ΛΣ' 573]. Πάντα ὅμως
ἀπρόσεκτος θάσαι; Δὲν λέγομαι Σιγγκρηγνὴ
ἀλλὰ Σιάν-φεῦ.

Σιάν-φεῦ, Τοῖν-τοῖ λα

[ΛΣ'—637]

Μαυρομαλλοῦσα, ποῖα εἶσαι; Ἐοὺ εἴ-
σαι, Δ...; Γράφε μου. Στέλε Μ.Μ.
Εὐθυμὸς Τραγουδιστής
[ΛΣ'—638]

Παπαγαλάκι, Φοῖβη, φεύγω γιὰ τὰ
βουνά. Θὰ ἔχουμε καὶ γαϊθουρακα-
βαλλαρῆς. **Ζακυνθινούλα**
[ΛΣ' 639]

Πρωτοπαίνοντας στὸν Διαπασόκορπο
χαίρετῶ ὅλους-ες. Ἰδίως τῇ Φοῖβῃ,
καὶ Ζακυνθινούλα. Ἀλλήλογραφῶ, ἀνταλ-
λάσσω Μ.Μυστικά μὲ παιδιὰ ἡλικίας 11—14
ἐτῶν. Στέλτατε: Χρήστον Χρήστου, Τρά-
πεζα Ἀθηνῶν, Ζάκυνθον, διὰ:

Παπαγαλάκι

[ΛΣ'—640]

Ἀνθισμένη Γαζία, Τριανταφυλλένια, Κυ-
κλαμιά, Ἀρσενικὸς Νο 12, Ἀετὴ
Καρδούλα, Φοῖβη, Τρελλή Ἄσπρη, Γελα-
σίνα, Ἰσκαντέρ, Ὀλιβίερα Κρόμβελ, Κυ-
ρίαν, Εὐανθὴ Κρητικοπούλα, Ρόζα-Αἰνα,
Στέφανος τῆς Δόξης, περιμένουμε τὴν ὑπο-
στηρίξή σας στὸν Διαγωνισμό μας.

Φοῖβη, Ζακυνθινούλα

[ΛΣ'—641]

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥΛΑ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν
εὐχὴν. Δέξου γιὰ ΔΕΥΤΕΡΗ φορά καὶ
τὴν ἰδικὴν μου δόξαθερμὴς εὐχὴν. ΦΟΙΒΗ
[ΛΣ'—642]

Ἀνθος τοῦ Μαῖου, Ἄσμα τῶν Ἀγγέ-
λων, Αἴγλη, Ἀσημονημένη Ἑλπίς,
Πόλις τῶν Ὀνειρῶν, Δροσοτάλαχτη, Χα-
διάρα, καὶ ἀπὸ ἐσῶς περιμένουμε ἀπαντή-
σεις στὸν διαγωνισμό μας.

Ζακυνθινούλα-Φοῖβη

[ΛΣ'—643]

Προκηρύσσω μνηστὴρον τριετῆ διαγω-
νισμ. ἡθοποιῶν. Βραβεῖα: α') φωτο-
μηχανή, β') Βιβλία. Δ/ς: Ἀλέξ. Εὐθυ-
μίου, Διαφάντου 9, Ἀθήναι.

Τρελλὸ Παιδί

[ΛΣ'—644]

Ἀλλήλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Προπάν-
των μὲ τὸ ἐξωτερικόν: Αἴγυπτον, Κύ-
προν, Τουρκίαν. Δ/ς ἄνω.

Τρελλὸ Παιδί

[ΛΣ'—645]

Σίρλεϋ, Ὁμῖχλη, συγγνώμην· καὶ βέ-
βαια δὲν εἰσάγετε, ἀφοῦ αὐτὲς εἶναι ἡ
Λυγερὴ (Κάκια Γεωργαλῆ) καὶ ἡ Εὐθυμὴ
Ψαροπούλα (Στέλα Καζάνα).

Ἀτρόμητος Διαπασόπαις

[ΛΣ'—646]

Χμαιρικέ, δὲν λέγομαι οὔτε Φωκί-
δου. Ἀραγε πόσες μεταμορφώσεις θὰ
κάνῃς στ' ὄνομά μου γιὰ νὰ μὲ βρῇς;
Ἀφροισμένο Κῦμα

[ΛΣ'—647]

Κλέφτη τοῦ 21, παραθερίζεις ἢ μένεις
στὰς Πάτραις; Θυμᾶσαι τὸ ταχυδρο-
μεῖο μας; Ζήτω οἱ ἀπρόσεκτοι!!!
Βασιλεὺς τοῦ Χιοῦμο